

Frederika Meerman

Omnibus

Een oud geheim
Laura's sprookje
Vriendschap boven alles

***Van je
vrienden moet
je het hebben***

Frederika Meerman is een veelgelezen auteur met een grote schare fans. Drie van haar populairste verhalen zijn nu gebundeld in deze omnibus. Goed voor heel veel leesplezier!

Over deze omnibus: vrienden zijn heel belangrijk in het leven. Vrienden komen in soorten en maten. Vriendschappen kunnen danig op de proef worden gesteld door de hindernissen op het levenspad. Men zegt weleens dat het leven een trein is, waarin vrienden instappen. De een rijdt heel lang met je mee, terwijl anderen na een paar haltes alweer uitstappen.

Een oud geheim: Hartsvriendinnen Alisa en Jenny doen alles samen, ook verliefd worden op twee leuke jongens. Maar dan gebeurt er iets, wat het leven van iedereen zal veranderen.

Laura's sprookje: Laura had gedacht dat het leven een sprookje zou zijn, maar ze ontdekt dat er veel nare mensen op de wereld zijn. Zal Laura ooit haar sprookje kunnen waarmaken?

Vriendschap boven alles: Paulien en Margriet zijn hartsvriendinnen. Maar als Margriet naar het buitenland verhuist, is het maar de vraag of de vriendschap dat kan overleven.

ISBN 978-94-6260-263-2

9 789452 602532 >

Frederika Meerman

Van je vrienden moet je het hebben

Bevat de titels:
Een oud geheim
Laura's sprookje
Vriendschap boven alles

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een omnibus. De personages en situaties in deze verhalen zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-263-2
NUR 344

© 2019 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl
Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Frederika Meerman
Een oud geheim: eerste uitgave 2018
Laura's sprookje: eerste uitgave 2012
Vriendschap boven alles: eerste uitgave 2017

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Een oud geheim	6
Laura's sprookje	119
Vriendschap boven alles	242

Een oud geheim

Hartsvriendinnen Alisa en Jenny doen alles samen, ook verliefd worden op twee leuke jongens. Daar waar Jenny's moeder blij is dat haar dochter een vriend heeft, is Alisa's moeder het niet met Alisa's keuze eens. De situatie wordt nog erger als Alisa en Jenny met hun vrienden op vakantie willen gaan. Maar tijdens de vakantie gebeurt er iets, wat het leven van iedereen zal veranderen. En dan komt ook een oud geheim, dat goed verborgen is gehouden, boven water.

1

Het was zaterdagochtend en Alisa van Weteringen zat in de erker van de kamer. Ze verheugde zich op de komst van haar vriendin. Zolang ze zich kon herinneren, was Jenny haar vriendin; en dat was vanaf de kleuterschool.

Alisa woonde aan de rand van de stad en ook haar school lag in dezelfde buurt.

Het was een fijne school waar de kleuterklas, de lagere school en de middelbare school in één gebouw waren ondergebracht. Er was een flinke ruimte rond het schoolgebouw en voor de kleintjes waren er een zandbak en speeltoestellen. Aan de andere kant was er een plaats waar de oudere kinderen konden spelen en dat was vaak een balspel wat ze er speelden.

De eerste dag dat Alisa naar de kleuterklas was gegaan, was ze naast Jenny gaan zitten en vanaf dat moment waren ze onafscheidelijk.

Jenny had eens aan Alisa gevraagd hoe het kwam dat ze zulk licht gekleurd haar had. “Het lijkt wel bijna wit. Ik ken niemand die zulk haar heeft. Er zijn mensen met blond, rood, bruin zwart en grijs haar, maar de kleur die jij hebt, heb ik nog

nooit gezien. Ik vind het wel vreemd,” had Jenny gezegd.

“Oma Snoes zegt dat Onze Lieve Heer mij een bijzonder geschenk heeft gegeven, en dat ik daar trots op mag zijn,” had Alisa geantwoord.

“Nou, dat mag dan wel zo zijn, maar je valt wel op,” had Jenny weer gezegd.

“Oma Snoes zegt dat je mag opvallen met iets moois of goeds; dan geeft opvallen niet. En misschien krijg ik later wel een andere kleur. Veel mensen krijgen een andere kleur haar als ze ouder worden,” had Alisa geantwoord.

“Ja, door verven, en als ze heel oud worden krijgen ze grijs haar,” had wijsneusje Jenny gezegd.

Terwijl Alisa wachtte op haar vriendin, moest ze aan dit alles terugdenken. Ze keek naar de straat om te zien of Jenny er al aan kwam, en inderdaad, ze zag Jenny de straat in komen lopen.

Alisa liep naar de voordeur om die alvast open te doen.

“Hoi, Jen, gezellig dat je er bent. Heb je zin om naar Oma Snoes te gaan?” vroeg Alisa.

“Dat is goed. Het is zo’n lieve, gezellige oma; het is echt een snoes,” antwoordde Jenny.

“Daarom heb ik haar snoes genoemd. Zo weet iedereen over welke oma ik het heb, maar ook omdat ze zo’n snoes is; mijn andere oma is heel anders. Ik wil graag nog even bloemen voor Oma Snoes kopen.”

“Dan betaal ik de helft, dan zijn de bloemen van ons samen. Ik ga even je moeder gedag zeggen, dat zou er zomaar bij inschieten, hoe onbeleefd.”

“Dan zal ik meteen zeggen dat we weggaan. Mijn moeder is in de keuken.”

Ze liepen samen naar de achterkant van het huis waar de keuken was en gingen naar binnen.

“Dag mevrouw, is alles goed met u?” vroeg Jenny.

“Dag Jenny, ja, alles wel,” antwoordde Eleonor van Weteringen. “Mam, we gaan zo naar Oma Snoes, maar eerst kopen we bloemen voor haar.”

“Bloemen? Wat moet ze daar nu mee? Koop iets waar ze wat aan heeft, iets nuttigs of bonbons als je per se iets mee wilt nemen. Als je je zakgeld wilt spenderen is het zonde om bloemen te kopen, die zijn zo weg,” was het commentaar.

“Mama, oma Snoes is dol op bloemen en nuttige dingen heeft ze genoeg. Bloemen vindt ze heerlijk. Ze verzorgt de bloemen zo goed, dat een boeket soms wel meer dan twee weken mooi blijft,” zei Alisa Ze keek naar haar moeder en vroeg: “Mama, wat kijk je ernstig, ben je niet lekker? Is er iets?”

“Welnee, ik voel me goed. Ga nu maar anders ben je niet op tijd terug voor het middageten,” zei Eleonor.

“Gelukkig dat je niets mankeert. Mag Jenny straks hier eten, dan kunnen we vanmiddag meteen naar de bieb,” vroeg Alisa. Eleonor keek geërgerd op en zei :”Je weet dat ik het liever van te voren weet, maar vooruit, het is goed.”

“Dank je mam, tot straks.”

“Wel bedankt mevrouw.”

Alisa dacht er het hare van. Eigenlijk was haar moeder haast nooit in een vrolijke bui. Alles was zo afgemeten, zo in de plooi. Alisa had foto’s gezien van haar moeder, toen ze nog een jong meisjes was. Ze was toen een vrolijke meid die veel lachte. Nu lachte ze weinig.

Haar vader was eigenlijk net zo. Alles keurig, alles in de plooi; maar hij lachte wel, soms.

“Wat sta je nu te kijken,” vroeg haar moeder.

“Oh, niets, ik was even in gedachten.”

Buiten gekomen vroeg ze aan Jenny: “Zullen we gaan lopen en naar die bloemenstal met aparte bloemen gaan? Mijn moeder wil daar niet kopen, ze vindt het te gewoon en wil er niet gezien worden. Ze koopt alleen bij die chique bloemenzaak.”

“Wat jammer dat je moeder daar niet kopen wil, ze mist wat,” zei Jenny.

Na een korte wandeling waren ze bij de stal aangekomen.

“Dag meneer, wat heeft u weer veel mooie en aparte bloemen. Mogen we eerst even kijken en genieten van al dat moois, voor we een keuze maken?” vroeg Jenny.

“Dag dames, kijkt u rustig. Ik geniet er ook altijd van als ik weer zoveel moois op de stal heb staan,” zei de bloemenman.

Alisa, die inmiddels de man ook gegroet had, zocht met zorg de bloemen uit die samen een mooi boeket vormden.

“Wat zal Oma Snoes het weer mooi vinden.”

Alisa betaalde en nam het boeket aan van de man.

“Dag Mooie-bloemenman, tot een volgende keer,” zei Alisa.

“Dag meneer, tot ziens,” zei Jenny.

De man groette terug en glimlachte; het waren lieve meiden.

Na weer een stukje gelopen te hebben, waren ze al snel in de straat van Oma Snoes. Die stond al voor het raam te zwaaien; ze wist dat de kinderen zouden komen, omdat Alisa de avond ervoor had gebeld.

Oma Snoes woonde in een rijtjeshuis en omdat ze in het laatste huis van de rij woonde, had ze niet alleen een voor- en een achtertuin, maar ook aan de zijkant liep de tuin door. Oma wenkte dat ze achterom moesten lopen.

Toen ze het huis binnenkwamen zei oma: “Dag kinderen, wat gezellig dat jullie er zijn.”

“Dag oma, de bloemen zijn voor u; ze zijn van ons alle twee.”

“Dag oma.” Aan twee kanten werd ze gekust.

Jenny beschouwde Alisa’s oma ook als de hare.

“Kinderen wat verwennen jullie me. Ze zijn prachtig! Dank je wel. Ik zet ze eerst in een emmer met water. Straks heb ik alle tijd om ze in een vaas te zetten. Eerst gaan we iets drinken.

Willen jullie koffie of chocolademelk?”

“Oma, het liefst heb ik chocokoffie,” zei Jenny. Ze dacht een

grapje te maken en was verbaasd toen oma zei: “Goed hoor, Alisa, jij ook chocokoffie?”

“Ja, oma, lekker,” zei Alisa.

“Wat? Kunt u chocokoffie maken? En ik wilde nog wel een grapje maken,” zei Jenny. Jenny wist niet hoe ze had.

“Jij hebt me nooit iets verteld over chocokoffie,” zei Jenny.

“Nou, dat is dan suf van mij, maar oma maakt het wel vaker,” zei Alisa.

Oma ging naar de keuken en de meisjes liepen mee.

“Zoals jullie wel gezien hebben, heb ik de tafel en de stoelen op het terras gezet. Het is mooi weer,” zei oma.

“Fijn, dan kunnen we buiten in het zonnetje zitten,” zei Jenny.

Oma ging verder om de chocokoffie te maken en ook pakte ze een schaal met koekjes. De meisjes hielpen mee om alles op de terrastafel te zetten.

“Wat ziet het er lekker uit, oma,” zei Jenny.

“Daar ben ik blij om, dan blijft de schaal niet vol,” zei Oma Snoes.

“Oma heeft altijd van die lekkere koekjes en met de chocokoffie smaakt het extra lekker,” zei Alisa.

“Ik verheug me op de chocokoffie; ik wist niet eens dat het bestond,” zei Jenny.

“Zo zie je maar dat grapjes zelfs waarheid kunnen worden,” zei Oma Snoes met een lach.

“Ja, dat merk ik,” antwoordde Jenny.

“En kinderen, vertel eens: hoe is het op school? Onderwijl kunnen jullie eten en drinken.”

“Alles gaat goed en u weet dat we over enige maanden van school komen. Nu moeten we nog kiezen welke vakopleiding we zullen gaan volgen.”

“Hebben jullie al een keus gemaakt uit de verschillende beroepen die jullie interesse hebben? Als ik het goed onthouden heb, wil Jenny verpleegster worden of dierenartsassistente.

En Alisa moet kiezen uit drie beroepen die ze leuk vindt; banketbakker, dierenartsassistente of bioloog.”

“Oma, u heeft het goed, en we denken erover om alle twee dierenartsassistente te worden, want dan kunnen we samen studeren. Misschien dat ik na die studie alsnog bioloog wordt, maar dat zie ik later wel, want ik moet dan daarvoor eerst m'n vwo-diploma halen. Ik vind het ook erg fijn, als we samen naar dezelfde opleiding kunnen gaan. En misschien kan ik Jenny overhalen om een cursus taarten bakken te gaan doen; dan niet professioneel maar als amateurs. U merkt dat we al bijna besloten hebben. Maar waar wij nu meer aan denken, is aan het eindfeest van de school. Er zijn een paar erg aardige jongens op school en daar willen we graag het eindfeest mee vieren,” zei Alisa.

“Zo, zijn jullie verliefd?” vroeg Oma Snoes.

“Dat weten we niet echt, maar ze zijn wel erg leuk. Ze zitten niet in onze klas. Zo u weet, zitten wij op de havo, en die jongens zitten op het vwo.”

“Zo, dat wordt dus spannend,” zei oma.

“Ja, oma, het is ook spannend, maar mama wil er niet over praten. Ze zegt dat de liefde wel later komt en dat we daar nog veel te jong voor zijn,” zei Alisa.

“Ja, je moeder vergeet dat je al bijna achttien bent... Toen zij zelf... Willen jullie nog chocokoffie?”

“Ja, oma, graag als het niet te veel moeite is,” zei Jenny.

“Oma, wat zei je dat ik bijna achttien ben en over mama?” vroeg Alisa.

Oma Snoes voelde zich betrappt op de verspreking en wist even niet wat ze zeggen moest. Ze zette de kopjes op het dienblad en zei toen: “Nou ja, ik dacht dat je moeder zich wel zou kunnen indenken dat als jullie al bijna achttien zijn, dat je dan weleens naar een feest wil gaan en leuke jongens ontmoeten.”

Alisa begreep dat er iets was met haar moeder maar ze wilde

Oma Snoes niet in verlegenheid brengen en zei: “Dat had ik ook gedacht.”

Na nog een uurtje hadden ze hun huiswerk, de laatste mode, de nieuwste films, en de mooie tuin van oma besproken en werd het tijd om naar huis te gaan.

“Oma, we moeten weer weggaan. Mama wacht met het middageten en je weet dat ze niet van te laat komen houdt,” zei Alisa.

“Ja, en helemaal nu ik mag blijven eten, wil ik op tijd zijn. Alisa’s moeder houdt van precieze tijden,” zei Jenny.

“Ik begrijp het. Ga maar gauw en kom weer eens, zeker als jullie meer nieuws hebben over jullie vervolgopleiding én over het eindfeest,” zei Oma Snoes lachend. Ze knuffelde beide meisjes en liep met ze naar de voordeur.

Alisa en Jenny kusten Oma Snoes gedag en liepen het tuinpad af. Ze zwaaiden tot ze Oma Snoes niet meer konden onderscheiden.

“Wat heb je toch een lieve oma. Mijn oma’s zijn ook wel lief, maar toch anders,” zei Jenny.

“Nou mijn andere oma is wel aardig, of misschien is ze wel lief, maar altijd zo netjes, zo afgemeten, zo opgedirkt. Maar van mijn moeder moet ik er wel geregeld naar toe. Meestal ga ik samen met mijn broertje, die brengt nog wat leven in de brouwerij. Ik weet nooit zo goed wat ik zeggen moet. Mijn opa is wat gezelliger. En mijn oma geeft me het gevoel dat ze me niet mag, en waarom? Ik weet het niet. Het lijkt of ze tegen Mark wat gezelliger is; misschien omdat het een jongen is. Mark en ik nemen altijd iets voor hen mee en we gedragen ons altijd netjes en beleefd, maar toch. Nou ja, ik zal er maar niet langer over nadenken, gelukkig hebben we Oma Snoes. Het spijt me zo dat opa Snoes niet meer leeft. Het zou voor Oma Snoes toch ook veel fijner zijn; maar ze moppert nooit. Zullen we flink doorstappen? Ik zie dat het al later is dan ik dacht,” zei Alisa.

“Ja, dat doen we, dan zijn we nog wel op tijd,” antwoordde Jenny.

Na enige minuten stapten ze het huis van Alisa binnen.

“Dag mama,” zei Alisa.

“Dag mevrouw,” zei Jenny.

“Oh, zijn jullie daar. Net op tijd. Papa zal wel zo komen.”

2

Even later kwam Arthur van Weteringen de kamer binnen. “Dag Eleonor, dag Alisa,” zei hij. Toen zag hij Jenny ook. “Dag Jenny, ik had je niet zo gauw gezien. Gezellig voor Alisa dat je er bent. Eet je ook mee?”

“Dag meneer Van Weteringen. Ja, ik blijf ook eten, we gaan straks naar de bibliotheek,” antwoordde Jenny.

Alle vier gingen ze aan tafel.

“Waar is Mark?” vroeg Arthur.

“Die is naar Robbert, z’n vriendje,” antwoordde Eleonor.

“Blijft hij daar de hele dag?” vroeg Arthur.

“Ja, maar met avondeten is hij weer thuis,” zei Eleonor.

“Mooi, ik vind het prettig als hij ‘s avonds weer thuis is,” zei Arthur.

“Hoe was het op de zaak?” vroeg Eleonor.

“Goed, na het eten ga ik weer terug, tot het avondeten,” antwoordde Arthur.

De zaak was van Eleonors vader. Sinds ze met Arthur getrouwd was had haar vader aan de naam van de zaak het woordje ‘co’ toegevoegd; Machinehandel Tengbergen en co.

Hij wilde niet de naam van Arthur erbij vermelden, ‘co’

vond hij genoeg. Arthur was immers zijn compagnon; en schoonzoon.

Arthur vond het best zo. Hij was allang blij dat hij deze functie had gekregen want voor hij met Eleonor trouwde, was zijn financiële positie niet zo rooskleurig, maar eerder heel slecht. Hij werkte hard zodat zijn schoonvader tevreden was en daarom was hij ook op zaterdag aan het werk op de zaak. Jenny en Alisa aten zwijgend hun boterhammen. Ze durfden haast niet hun mond open te doen. Niet dat dat niet zou mogen maar het voelde altijd of het niet mocht. Als Mark ook aan tafel zat was de sfeer meer ontspannen, zonder hem was het een stijve, saaie, oh zo nette aangelegenheid. Ze waren blij toen ze klaar waren en mochten opstaan om naar de bibliotheek te gaan.

Arthur ging weer naar de zaak.

Jenny en Alisa stonden van tafel op en gingen weg.

“Dag pap, dag mama,” zei Alisa.

“Dag meneer, dag mevrouw, wel bedankt,” zei Jenny.

Toen de meisjes eenmaal buiten waren, stonden hun monden niet stil. Ze kwebbelden de hele weg naar de bibliotheek en lachten veel.

“Jenny, wat denk je? Zullen we samen gaan studeren en ook een cursus banketbakken gaan volgen? Het lijkt me leuk, dan doen we alles samen. Misschien kunnen we ook samen op vakantie gaan; we zijn dan immers achttien als de school is afgelopen. Onze ouders zullen dan geen bezwaar meer hebben, hoop ik,” zei Alisa.

“Dus je wilt ook voor dierenartsassistente gaan leren? Dat vind ik erg fijn, dan ga ik mee om taarten te leren bakken. Ik ben een oen in de keuken, maar daarom is het goed dat ik me verdiep in de taarten. Als ik dat eenmaal kan, zal het eten koken wellicht iets makkelijker gaan; wel handig als ik getrouwd ben,” zei Jenny.

“Ja, dat is zo. Voor mij is dat hetzelfde. Ik hoef nooit te koken, mijn moeder doet dat liever zelf, nou niet liever, maar ze moet wel. Het liefste zou ze zoveel personeel hebben dat ze nooit iets zou hoeven te doen, maar dat kan niet; en daarom moet ze wel koken,” antwoordde Alisa.

“Jouw moeder hoeft alleen maar te koken, jullie hebben immers twee dienstmeisjes en een tuinman; mijn moeder moet alles alleen doen,” zei Jenny.

“Je hebt gelijk, mijn moeder heeft het makkelijk in vergelijking met heel veel andere mensen. Daarom begrijp ik niet dat ze zo weinig lacht,” was Alisa’s antwoord. Jenny knikte.

Ze waren inmiddels bij de bibliotheek. Door de draaideur gingen ze naar binnen.

“Jen, ik vind het fijn dat we samen verder gaan en misschien samen op vakantie, dat lijkt me heerlijk. Lekker doen wat we zelf willen en niet wat onze ouders willen dat we doen. Ik hoop dat het mag,” zei Alisa nogmaals.

Nadat ze enige leesboeken hadden uitgezocht, bleven ze nog even bij de reisboeken kijken. Ze wisten dat ze, als ze samen vakantie mochten vieren, ze in elk geval naar een land wilden gaan waar mooie natuur was. Zelfs op de kleuterschool hadden ze beiden vaak naar alle planten en bloemen gekeken die rondom de school stonden. En als ze wandelden, dan gingen ze vaak nog verder naar de rand van de stad waar een mooi park was. Voorbij het park begonnen de landerijen en in de verte konden ze enige boerderijen zien. Ze vonden het daar fijn en soms namen ze brood en drinken mee; zo konden ze dan langer wegblijven zonder naar huis te moeten om te eten.

“Alisa, als we samen weg mogen, dan moeten we in Europa blijven. Verder weg dan dat is iets voor later, want ik denk niet dat we toestemming krijgen om naar Zuid Afrika te gaan.” Jenny schoot in de lach.

Ook Alisa moest lachen. Ze was al blij als ze toestemming

zouden krijgen; en toestemming krijgen betekende ook dat ze geld kregen.

“Tja, als het mag zullen we dicht bij huis blijven.” Alisa pakte weer een boek op. Van de Europese landen hadden Frankrijk, Italië en Spanje de voorkeur van Alisa. Jenny leek Zwitserland, Duitsland en Oostenrijk het fijnste.

“Dat zeggen we nu wel, maar we zijn alleen maar afgegaan op de plaatjes. Als we werkelijk mogen gaan dan zullen we ons toch beter moeten oriënteren over die landen, maar dat is van later zorg.”

“Je hebt gelijk, maar plannen maken is leuk.”

3

Het schooljaar vorderde en het eindfeest kwam in zicht. Alisa en Jenny konden goed leren en daarom maakten ze zich geen zorgen om hun eindrapport. Waar ze meer aan dachten, was wat ze aan zouden trekken op het eindfeest. Ze waren al ingeschreven voor de opleiding tot dierenartsassistente en ook voor de cursus taarten bakken; beide zouden in het najaar beginnen. Ze hadden dus nog alleen enig huiswerk, maar dat kostte niet veel tijd. De tijd die ze over hadden gebruikten ze om de stad in te gaan en een mooie japon te zoeken.

Ze hadden beiden geld gekregen van hun ouders. Die wilden dat hun dochters mooi gekleed waren op het feest. Vooral Eleonor vond het van groot belang dat men kon zien dat Alisa een dochter van een welgesteld man was. Ze was niet voor niets een kleindochter van de bekende Tengbergen, een daar moest een prachtige japon het bewijs van zijn. Eleonor had haar dochter op het hart gedrukt dat ze een opvallend mooie japon moest kopen, zodat alle mensen op het feest konden zien dat haar ouders welgesteld waren.

“Ja, mama, ik zal de mooiste en opvallendste japon kopen die er

te vinden is,” had Alisa geantwoord. Ze zuchtte. Waarom altijd opscheppen over geld? Bij Jenny thuis hadden ze het minder breed, maar daar was het altijd wel erg gezellig; en dat had Alisa liever dan veel geld.

Eleonor was als jong meisje en jonge vrouw altijd vrolijk en overal voor in, maar vlak voor haar huwelijk was daar verandering in gekomen. Ze werd een keurig nette huisvrouw die op stand leefde en aan de buitenwereld liet zien van welke welgestelde familie ze afstamde. Die uitbundige vrolijkheid van vroeger, toonde ze niet meer. Alisa kon dat soms ergerlijk vinden. Soms? Nee, altijd! Haar vader lachte soms en haar moeder bijna nooit.

Bij Jenny’s ouders was het wel altijd een vrolijke boel, daar was ze vaak jaloers op; maar ze gunde het Jenny.

Zij, Alisa, leek toch meer op haar vader dan op haar moeder. Papa lachte veel meer dan mama, maar niet zoveel als Oma Snoes, dacht ze. Ze was blij dat ze een Van Weteringen was en niet een Tengbergen, zoals haar moeder. Opa en oma Tengbergen waren al net zo netjes en afgemeten als haar moeder, ze lachten ook weinig. Met haar broertje Mark kon ze ook wel plezier maken, hoewel hij een stukje jonger was dan zij. Als ze samen naar opa en oma Tengbergen moesten gaan, probeerde hij altijd om opa en oma aan het lachen te krijgen; soms lukte dat.

“Alisa, wat ben je stil. Waar denk je aan?” vroeg Jenny.

Ze liepen in de stad en zochten naar mooie japonnen.

“Och, mijn gedachten waren bij mijn saaie familie. Het is zo jammer dat mijn ouders en grootouders niet gewoon vrolijk en blij kunnen zijn. Financiële zorgen hebben ze niet en we zijn allemaal gezond. Mark en ik kunnen goed leren; dus alle reden om gelukkig te zijn,” antwoordde Alisa.

“Ik begrijp wat je bedoelt maar waardoor het komt? Ik heb geen idee. Je vertelde weleens dat je foto’s hebt gezien waar

je moeder als jonge vrouw opstond en dat ze heel vrolijk was. Misschien is er iets gebeurd waardoor ze is veranderd,” zei Jenny. “Misschien, maar wat?”

Jenny en Alisa liepen verder en keken naar mooie japonnen. Na enige tijd stapten ze een winkel binnen omdat ze in de etalage precies datgene zagen waar ze naar op zoek waren; mooie, elegante niet te dure japonnen waarin ze zich vrij in konden bewegen, want er moest wel in gedanst kunnen worden! Na enige japonnen gepast te hebben en geshowd aan elkaar, hadden ze een keus gemaakt; ze hadden ieder een prachtige japon. Ze zouden er oogverblindend uitzien, zonder dat ze ‘te bloot’ waren. Hun ouders zouden dat namelijk niet goedkeuren. Zeer voldaan liepen ze winkel uit, beide met een tas waarin het moois zat.

“Zullen we een ijsje nemen?”

“Ja, een goed idee.”

In de drukke winkelstraat zagen ze al gauw een ijssalon, en weldra smulden ze van een ijshoorntje met drie grote bollen erop.

“Ik kan me er nu al op verheugen als we ons entree maken op het schoolfeest,” zei Jenny,

“Anders ik wel. Ik ben zo benieuwd of de jongens die wij leuk vinden, ons zien staan,” zei Alisa.

“Jammer dat we nog een maand moeten wachten, voor we dat weten. We moeten geduld hebben.”

“Ja, maar je moet maar zo denken, over twee maanden weten we het en misschien hebben we dan verkering.” Alisa dacht aan de verwarrende droom die ze gehad had, een zoete droom. Daarin was ze al jong getrouwd en had ze een baby, een baby met net zulk wit haar als zij. Ze had deze droom aan niemand verteld, ook niet aan Jenny.

“Waar ben je nu weer met je gedachten?” vroeg Jenny.

“Bij het feest en onze mooie japonnen,” antwoordde Alisa. Ze

durfde niet de droom te vertellen. Misschien later.

“Zullen we de japonnen eerst aan jouw ouders laten zien?” vroeg Alisa.

“Ja, dat is goed. We komen eerder in de buurt van mijn huis, dan van het jouwe,” zei Jenny.

“Ga je wel mee naar mijn huis?”

“Ja, natuurlijk, we doen dit toch samen?”

“Ik hoop dat ze het mooi vinden,” zei Alisa.

“Ik zal voor je duimen, we weten beiden dat jouw moeder vaak wat moeilijk is, maar als je vader erbij is zal het wel meevallen,” zei Jenny.

Onder het praten waren ze bij het huis van Jenny aangekomen. Jenny's moeder zag de meisjes aankomen en deed de deur voor hen open.

“Dag dames, hebben jullie inkopen gedaan? En zijn jullie geslaagd? Zo te zien wel,” zei Marie Huizing, de moeder van Jenny.

“Dag mam, ja, we hebben iets moois gekocht.”

“Dag mevrouw, we kunnen niet wachten om het te laten zien. Het is zo mooi,” zei Alisa.

“Dag, Alisa, laat het dan maar gauw zien,” zei Marie.

“Dag meisjes, waarom trekken jullie de japonnen niet aan?” vroeg Wim Huizing, de vader van Jenny. Hij kwam net de kamer binnen.

“Dag papa, een goed idee. We zullen naar mijn kamer gaan,” antwoordde Jenny.

“Dag meneer Huizing, u mag wel een zonnebril opzetten want als we terugkomen zien we er oogverblindend uit; dat zei de verkoopster,” zei Alisa, ze lachte.

Ook de anderen lachten om de woorden van Alisa.

De meisjes gingen naar boven en kwamen even later weer terug. Ze zagen er inderdaad oogverblindend uit waarop Wim zei:

“Het is dat ik geen jonge man meer ben, maar anders zou ik alle

dansen met jullie dansen, zo mooi zien jullie eruit.”

“Kinderen, pas goed op jezelf op dat feest, ik denk dat jullie de jongens van je af moeten slaan. Jullie zijn prachtig!” zei Marie. Ze bette haar ogen met een zakdoekje. Haar kleine meisje werd groot!

“Alisa, wil je een boterham blijven eten? Dan kunnen jullie daarna naar je ouders gaan. Of wil je moeder dat je op zaterdag thuis eet?”

“Dank u voor de uitnodiging. Ik blijf graag eten, zaterdag of niet, want het is gezellig bij u, maar mag ik dan even naar huis bellen?”

“Natuurlijk, ga je gang, je weet waar de telefoon staat.”

Alisa vond het bij Jenny thuis altijd gezellig en het was niet zo keurig net en in de plooi.

Ze was blij dat haar moeder toestemming gaf om te blijven.

Na een prettig uurtje gingen Alisa en Jenny naar het huis van Alisa; ze gingen de japonnen showen aan Alisa's ouders.

Ze waren beiden thuis en na de begroeting over en weer liepen de meisjes naar Alisa's kamer om zich om te kleden.

“Ik hoop maar dat ze iets fatsoenlijks gekocht hebben, de mensen moeten zien dat we het betalen kunnen,” zei Eleonor.

Arthur zuchtte om de woorden die zijn vrouw gezegd had, maar zei op een vriendelijke toon: “Ze zullen heus wel iets leuks uitgezocht hebben.”

Toen Alisa en Jenny de trap afliepen, die in de kamer uitkwam, waren Jenny's ouders bijna sprakeloos.

Arthur liet horen dat het prachtige japonnen waren, Eleonor zei dat ze er best mooi uitzagen en dat ze er mee voor de dag konden komen.

Alisa probeerde om er verder niet meer aan te denken, maar ze had gehoopt dat haar moeder wel iets enthousiaster zou zijn.

Het was eigenlijk zielig, haar moeder kon niet meer uit de plooi komen; zo miste ze veel van het plezier in het leven!